

дентите. Според мен пряка последица от това е, че *кинематичното свойство на съвкупността* остава по-скоро неразбираемо. И това става въпреки привеждането на множество теоретични доказателства, предназначени да обосноват тъкмо това свойство. Известно е, че психолозите разглеждат кинематичното свойство на съвкупността като нещо, което може и трябва да се улавя и осъзнава "чувствено", т. е. трябва да бъде "преживяно", осмислено, разбрано и запомнено. При това то става само с въображението на човека. И трябва да се утвърждава до такава степен, че да се превърне в личностно умение да се "вижда" и "възстановява" отново "нещото" на различните нива на познание - житейско, статистическо, абстрактно и потенциално.

Чувственото кинематично свойство на съвкупността може да се разглежда и като ефект от един труден, съзнателно осъществяван процес на обработка на информацията в мисловната система. Учените твърдят, че този процес не може да бъде пряк, а само опосредстван. Затова той може да се демонстрира само при експериментални постановки и при изкуствени лабораторни условия.

Второ, не е тайна, че съществуват значителни различия в начините, по които се преподава и представя тази материя от статистици, математици и информатици. Различията са не само от съдържателен, но и от терминологичен характер. Същото се отнася и до използваната символика при представяне на формулния апарат. Изглежда обаче, че най-сериозните различия и недостатъци се проявяват при представяне на самия познавателен процес. За целта се използват символи, слова и образи при едновременното прилагане на дедуктивния и индуктивния подход.

При математиците по-често подходът е дедуктивен, тъй като те си служат с абстрактни логически конструкции и с повече или по-малко строги доказателства (например при доказване на различни теореми). При статистиците - напротив, преобладава индуктивният подход. Те по-често приемат математическия апарат на доверие, по-рядко чувстват необходимост от привеждане на доказателства към преподавания формулен апарат или правят това при по-малко строги постановки. И акцентират главно върху приложните аспекти и тълкуването на получените резултати при анализа. Информатиците, от друга страна, се интересуват главно от технологията на обработката на информацията, от техническите носители на последната, от нейното съхранение и възможностите да бъдат свързвани различни масиви от данни, търсени и използвани при необходимост. Съдържанието и познавателните възможности на самата информация, както и на съществуващите рискове за грешки, тук остават на заден план. Може би се предполага, че теоретиците - математици и статистици, са си свършили добре работата и проблеми от такъв характер не съществуват. А истината е малко по-друга.